

Strandrit

Het was een mooie zomerochtend op ranch Amigo. De vakantie was net begonnen en Yessica verzorgde haar lievelingspony Diamant. Ze streelde de hals van de zwarte pony. Diamant hinnikte. Via gedachten communiceerden ze met elkaar.

‘Zullen we een strandrit gaan maken?’ vroeg Yessica.

‘Ja, lekker in galop!’ reageerde Diamant blij.

Nadat ze de pony geborsteld had, zadelde ze hem op. Ze zette haar cap op en nam de pony mee naar buiten.

‘Hé Yessica!’ riep Fleur. ‘Ga je een ritje maken?’

Yessica glimlachte naar haar vriendin: ‘Goeiemorgen Fleur, ik dacht dat je nog sliep. Maar nu je toch uit bed bent, wil je vast mee.’

Fleur ging snel naar de box van Zilver. De witte pony hinnikte. Hij had Yessica en Diamant al gezien en vond het ook geweldig om mee te gaan.

Even later reden de meiden over het strand. Omdat het nog lekker rustig was, konden ze in vol galop langs de kust racen. Ze deden een wedstrijdje. Yessica hoorde Diamant in gedachten roepen naar Zilver: ‘Wij gaan winnen!’

Het maakte de meiden niet echt uit wie er zou winnen: Ze genoten volop.

Het was een prachtig gezicht. Een zonsopkomst met een zwarte en een witte pony naast elkaar.

Yessica maande haar pony tot draf. Zilver volgde hun voorbeeld. De meiden glimlachten naar elkaar.

‘Hoe zou het zijn om aan een echte wedstrijd mee te doen?’ vroeg Fleur.

Yessica hoorde meteen de reactie van Diamant en Zilver: ‘Dat zouden wij ook wel willen!’

Yessica lachte toen ze dit hoorde en zei tegen haar vriendin hoe de pony's reageerden. 'Als we terug zijn op de ranch, zullen we dan eens kijken of er ergens ponywedstrijden zijn in Puerto Rico?'

Ze lieten de pony's door de branding rijden. 'Nog een keer in galop!' hoorde Yessica Diamant zeggen en hij snelde weg. Fleur en Zilver galoppeerden achter hen aan. Het water spatte op en vormde een glinsterend schouwspel.

Bij terugkeer op de ranch werden ze opgewacht door Manuel en Boy.

'Jullie kunnen wel een paar handdoeken gebruiken,' grinnikte Boy. Hij was zo aardig om voor hen handdoeken te halen. De meiden droogden vluchtig hun gezichten en zadelden daarna hun pony's af.

'Zet de pony's maar in de wei, meiden. Kunnen ze daar verder opdrogen in de zon,' zei Manuel. Dat deden de vriendinnen en liepen daarna druk kletsend door naar de keuken. Ze pakten de laptop en zochten op internet naar "ponywedstrijden".

'Kijk,' zei Fleur. 'Zo'n twintig kilometer verderop houden ze regelmatig springwedstrijden voor pony's.'

Yessica reageerde: 'Nou, als we daar echt aan mee willen doen, dan moeten Diamant en Zilver eerst wel goed leren springen.'

'En jullie ook,' hoorde ze achter hen.

Het was Manuel. 'Dames, het klinkt leuk hoor, dat meedoen aan een springwedstrijd, maar dan is een goede voorbereiding hard nodig.'

'Kun jij ons niet leren om goed te springen?' vroeg Yessica.

'Ik zou het met liefde en plezier doen, maar dat is nog niet zo simpel als je denkt. Het lijkt me daarom beter dat jullie springlessen gaan volgen bij een manege,' antwoordde Manuel vriendelijk.

Boy kwam binnen. 'Wat? Gaan jullie met de pony's naar een manege? Ik denk dat ze het veel leuker vinden om over het strand te crossen dan over hindernissen te springen.'

Fleur lachte: 'Nou Boy, we gaan het straks gewoon aan Diamant en Zilver zelf vragen. Yessica kan toch met hen communiceren.'

De vier kinderen lachten. 'Ja, dat is waar ook.'

'Jullie zijn nog laat op,' zei Anita toen ze de woonkamer binnenkwam.

De kinderen hadden zo lang met elkaar gekletst, dat ze geen erg in de tijd hadden.

'Morgen gaan we eerst met de pony's overleggen of ze het wel echt zien zitten om mee te doen aan een springwedstrijd,' sprak Yessica.

'Ik vind het allemaal prima,' reageerde Anita. 'Maar nu naar bed kinderen.'

Fleur en Yessica zeiden welterusten en liepen naar hun gedeelde kamer op de bovenverdieping. Ze poetsten hun tanden en trokken hun pyjama's aan. In bed kletsten ze nog verder over hun plannen.

Na een tijdje geeuwde Yessica. 'Ik ga nu écht slapen, hoor.'

Een paar minuten later was ze in dromenland.

Struisvogels zoefden om haar heen en lieten een stofwolk achter. De dieren renden met angstige ogen voor hun leven. Yessica wist niet waarvoor ze op de vlucht waren. Ze wilde het de dieren vragen, maar haar stem deed het niet.